

възнася въ висинитѣ и грѣйва — като възхождаща звезда:

Възхожда тя и грѣй — звезда на моя блѣнъ
несвѣсенъ,
но копнѣя азъ за свѣтлина,
че тя е призракъ нетѣлесенъ. . .
нейното мълчание звучи
Богъ знае где — за херувимитѣ пленени.

Би било, обаче, съвсемъ погрѣшно да се вижда въ всичко това изява на любовенъ аскетизъмъ: и най-платоничнитѣ стихове не сж лишени отъ известенъ, бихъ казалъ, потенциаленъ зной.

Еротиката въ тѣхъ е само „трансформирана“, „платонизирана“, превърната е въ чиста духовна жажда. Но и друго: тѣзи мистични копнежи съвсемъ не сж единствени — тѣ сж само моментъ въ любовнитѣ преживявания на поета.

Въ пѣсни като „Ела“, „Блѣнъ“, „Да славимъ пролѣтътъ“ еросътъ е вече осезаемъ, но е тънъкъ и одухотворенъ:

Очитѣ ти сж звездни небеса.
Косата ти е здрачия воалъ
на кжсна вечеръ твоята коса!
Дъха ти — свежъ момински дъхъ,
на юга съживителния лъхъ,
зефиръ посрѣдъ цвѣтя заспалъ...

— — — — —
Приведена надъ менъ,
ела и дъхай въ моето лице,
ела и сгрѣй истинало сърдце...

Любовната среща ще се изживѣе като ненаситни галби, въздушно нѣжни като здрачия